

СИВОЇ давнини на теренах нинішнього Мичева ріс густий ліс і височили великі кургани. Було їх рівно чотири. За переказами, що передавались з уст в уста упродовж століть, цим краєм якось ішли вороги — турки чи татари. Поблизу курганів-велетнів шлях їм перетнули козаки. І засвистіли шабляки, і полетіли гострі та довгі магометанські стріли, що наскрізь пробивали тіло, і оросився ряст кров'ю — чужинською і своєю. Але козаки були на дідівській землі, яку захищали, як матір рідну. Тож і перемогли.

А підступні басурмани відступили. Відходячи, вони розкопали один із курганів та заховали там, присипавши землею, свої магометанські реліквії — диво-меч, легку і швидко бричку та шапку-шолом зі щирого золота. Ці речі завжди приносили смаглявим воїнам удачу в боях, слугували їм талісманами. Тож аби все це не погубити під час втечі та не занепастити загін, а опісля, повернувшись, легко віднай-

ти заховане, і був вибраний курган-орієнтир.

Спливли роки. Місцеві селяни, котрі якимось чином довідались про таємницю чорнявих східняків, вирішили розкопати кургани. Але ні золотого шолома, ані брички-гарби ніхто там так і не

ти дерева доводилось, і опалювати викорчуване.

З часом прийшов сякий-такий достаток. Затим — більший. Тож і про весілля можна було подумати. Однак думали недовго. Бо син Павло вирішив усе сам, оженившись на привітній і

Скажімо, сестри Марія і Галина Звірковські після закінчення Рівненського інституту культури присвятили життя служінню мистецтву та своїм неповторним співом зачаровують не лише односельців, а й багатьох мешканців району. Щодо Василя Мартинчука, то він — людина серйозна, виробничник, обіймає посаду директора Рівненського заводу будматеріалів. І перелік цей можна продовжувати і продовжувати.

Отак за кілька століть виріс Мичів. У прямому і переносному значенні. Бо духовне невіддільне від земного. Від тієї чорної ріллі, котру, окультурюючи, окроплювало потом не одне покоління місцевих селян.

Й наостанку. Цю краєзнавчу замітку я написала, завдячуючи розповідям мичівської сім'ї Войтюків і Ніни Бондарчук.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
вчителька історії
Малатинської СШ,
краєзнавець.**

Легенди і перекази нашого краю

МЕЧ З МИЧЕВА

знайшов. А от меч, переповідали, був. Відтак тут виникло поселення Мечів, назву якому дав кривий ятаган і котре з плином часу перетворилося на село Мичів.

Одним з перших у Мичеві поселився Андрій Мартинчук з дружиною Палажкою. Землю вони купили у місцевого німця. А по тім, як водиться, пішли діти. Одне, друге, третє... І так аж до шести.

Звісно, тяжко було. Адже всю землю, яку освоювали, займали ліси. Тож і корчува-

вродливій дівчині Софії. Дружина подарувала чоловіку дев'ятеро дітей. Малі повиростали, завели сім'ї і стали мешкати тут же, в рідному Мичеві. Отак і розрісся та продовжує квітнути великий рід Мартинчуків.

Так, Мичів — невеличке село. Проте є йому чим пишатися. Двадцять один мичівець здобув середню і вищу освіту. Серед цих людей є міліціонери, економісти, педагоги, інженери, бібліотечні працівники.